

Č. 12.561.

Živnostenské právo: * Otázku, jde-li o »nutné výkony« podle § 4 zákona č. 303/1920 Sb. o zubním lékařství a zubní technice, sluší posuzovati objektivně a nikoli podle subjektivního nazírání osoby, která výkon provádí.

(Nález z 13. října 1936 č. 15.119/36.)

V ě c: Miloš V. ve Šlapanicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 29. května 1934 o přestupku zákona o zubním lékařství a zubní technice.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Trestním nálezem z 3. května 1934 byl st-l uznán vinným přestupkem § 4 zákona č. 303/1920 Sb., který spáchal tím, že 12. března 1934 vytrhl Antonínu H. ve Šlapanicích stoličku, jež byla při plombování na závalu, ačkoli podle vlád. nař. č. 132/1922 Sb. je jako zkoušený zubní technik oprávněn jen k vytahování zubů, které jsou na závalu umělé náhradě zubů a chrupu. Pro přestupek ten byla mu uložena ve smyslu § 7 cit. zákona pokuta 100 Kč, v případě nedobytosti vězení 10denní.

Nař. rozhodnutím pozměnil žal. úřad k odvolání st-le trestní nález okr. úřadu v tom směru, že přestupku § 4 zákona č. 303/1920 Sb. dopustil se st-l tím, že 12. března 1934 vytrhl Antonínu H. ve Šlapanicích stoličku, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, poněvadž úkon ten nebyl nutný k tomu, aby mohl provést umělou náhradu části sousedního zubu (zaplombování), jinak jeho odvolání zamítl jako neodůvodněné, poněvadž skutková podstata přestupku jemu za vinu kladeného je prokázána jeho doznáním. V důvodech se uvádí, že zkoušený zubní technik jest oprávněn k extrakci zubu v tom případě, když jde o plombování zubu sousedního, je-li zub překážkou, aby sousední zub mohl býti zaplombován, a je-li extrakce zubu z tohoto důvodu nutná. Třeba však zdůrazniti, že podle dnešních zkušeností lékařské vědy není naprosto zapotřebí za účelem zaplombování určitého zubu extrahovati jiný zub v jeho sousedství. Lékařská věda od r. 1922, kdy bylo vydáno vlád. nař. č. 132/1922 Sb., kterým se provádí § 4 zákona č. 303/1920 Sb., tak pokročila, že neuznává nutnou extrakci zubu, jde-li o pouhé plombování zubu sousedního. Za tohoto stavu věci ovšem nelze uznati ani v případě Antonína H., že bylo nutno mu zub extrahovati, aby mohl býti zaplombován zub sousední. — — —

Stížnost vytýká, že žal. úřad nesprávně chápal ustanovení § 4 zákona č. 303/1920 Sb., vyslovil-li, že podle dnešních zkušeností lékařské vědy nebyla extrakce zubu nutná k tomu, aby mohla býti provedena umělá náhrada scházející části sousedního zubu, totiž jeho výplň plombou. Po názoru stížnosti o nutnosti výkonu tohoto ve smyslu cit. ustanovení zákona rozhoduje jedině subjektivní názor zubního technika, který výkon onen provádí, nikoli však

objektivní nazírání lékařské vědy na nutnost tohoto výkonu. Soud nemohl v tom st-li přisvědčiti.

Má-li cit. ustanovení § 4 míti vůbec nějaký praktický význam, pak dlužno otázku, jde-li o nutné výkony ve smyslu cit. paragrafu, posuzovati nikoli podle subjektivního nazírání osoby, která výkon takový provádí, nýbrž podle objektivního nazírání lékařské vědy na nutnost takového výkonu, neboť jinak by rozsah oprávnění zubního technika v tomto paragrafu vymezený se určoval měřítkem zcela neurčitým, totiž individuálním názorem toho kterého technika, který právě výkon provádí, kterýžto názor by mohl býti za stejných předpokladů pokaždé různý; takovéto měřítko nutnosti však § 4 cit. zákona zajisté nemohl míti na zřeteli. Nemá proto opačný názor stížnosti oporu v zákoně.

Stížnost konečně vytýká jako vadu řízení, že si žal. úřad pro posouzení otázky, zda v konkrétním případě zmíněný výkon byl nutný, nezjednal vůbec žádného skutkového podkladu, omeziv se na pouhé abstraktní konstatování, že s hlediska dnešních zkušeností lékařské vědy výkon ten byl zbytečný.

Otázka, byla-li v konkrétním případě extrakce zubu nutnou ve smyslu § 4 cit. zákona k cíli provedení umělé náhrady scházející části sousedního zubu výplní (plombou), jest otázkou skutkovou. Řešení otázky takové může nss býti přezkoumáno pouze v mezích § 6 zákona o ss, totiž jen v tom směru, zjednal-li si úřad pro zodpovědění její procesně bezvadný podklad a je-li závěr, k němuž na tomto podkladě dospěl, logicky vůbec možný.

Řeše otázku nutnosti extrakce zubu v daném případě, omezil se úřad v nař. rozhodnutí na pouhý závěr, že podle dnešních zkušeností lékařské vědy není naprosto zapotřebí za účelem zaplombování určitého zubu extrahovati jiný zub v jeho sousedství. Lékařská věda od r. 1922, kdy bylo vydáno vlád. nař. č. 132/1922 Sb., kterým se provádí § 4 zákona č. 303/1920 Sb. prý tak pokročila, že neuznává nutnou extrakci zubu, jde-li o pouhé plombování zubu sousedního. Jak k řečenému závěru žal. úřad dospěl, není z nař. rozhodnutí patrné. Ze spisů je sice viděti, že žal. úřad se tu patrně opřel o lékařské vyjádření zdravotního oddělení zem. úřadu v Brně z 25. května 1934; leč dobrozdání to, jehož obsah převzal žal. úřad do nař. rozhodnutí, nebylo st-li sděleno, aby k němu zaujal stanovisko, po případě proti němu se bránil a uplatnil své stanovisko odchylné, opřené případně o jiný, odbornělékařský posudek o této otázce. Ale pak nezjednal si žal. úřad pro řešení zmíněné otázky skutkové podklad za součinnosti strany, jak předpisuje § 48 odst. 3 vlád. nař. č. 8/28 Sb., čímž porušil podstatnou zásadu řízení správního.

Č. 12.562.

Řízení správní: * Předchází-li řízení správnímu podání strany, je tato povinna již v tomto podání uplatniti nárok na přiznání práva chudých.

(Nález z 13. října 1936 č. 15.120/36.)